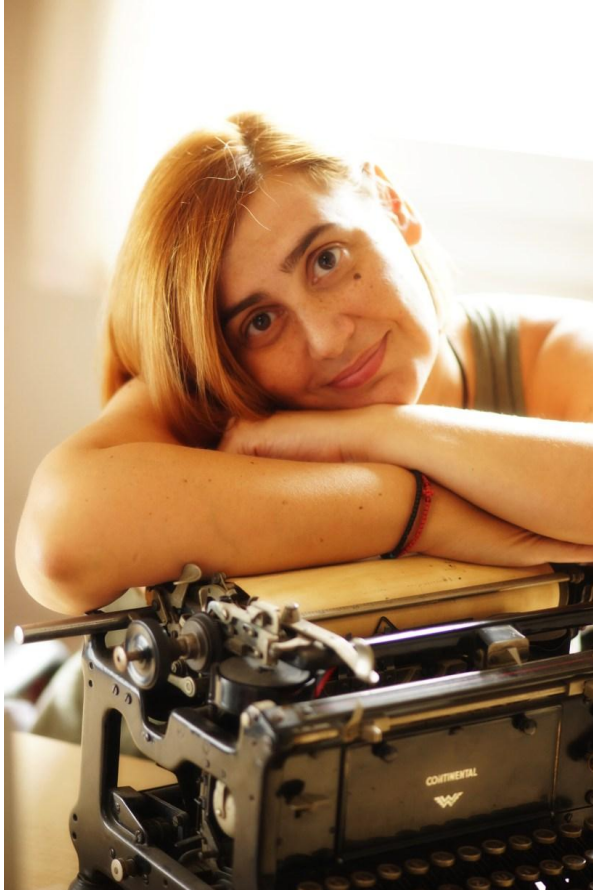


The Whole Cow

Καλλιτεχνικό και πολιτιστικό βοσκοτόπι με αφητηρία τη Δυτική Μακεδονία



Σοφία Βόικου: “Θέλω να δώσω στη γυναίκα τη θέση που πραγματικά της αρμόζει μέσα από τα βιβλία μου”

Οι ήρωες της **Σοφίας Βόικου** θέλουν να αποδεσμευτούν: από τραύματα, ενοχές, στερεότυπα, δογματικά πιστεύω, κοινωνικούς και προσωπικούς περιορισμούς-κατά κάποιον τρόπο, από το χρόνο.

Έτσι συμβαίνει και στο έκτο βιβλίο της συγγραφέως με τίτλο ‘Ψίθυροι του Βαρδάρη’, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Πρόκειται για ένα ιστορικό μυθιστόρημα το οποίο μας ταξιδεύει στη μαγεία, τα σοκάκια και τα μυστικά της Θεσσαλονίκης του 1917. Οδηγός μας είναι ο βαρδάρης, «ο **αένας τοπικός άνεμος, [που] μας παρασέρνει στη δίνη της**

ιστορίας μιας πόλης σαγηνευτικής και φέρνει μαζί του ψιθύρους ξεχασμένους».

Με αφορμή την παρουσίαση του βιβλίου ‘Ψιθύροι του Βαρδάρη’ στην Καστοριά (περισσότερες πληροφορίες [εδώ](#)), το The Whole Cow μίλησε με την συγγραφέα Σοφία Βόικου για τους λόγους που γράφει, το ρόλο της γυναίκας στα βιβλία της και την ιστορική σημασία του ιστορικού μυθιστορήματος.



Ιωάννα Μανέτα: Γιατί γράφετε;

Σοφία Βόικου: Γράφω για να ταξιδεύω και να δραπετεύω από την πίεση και τα προβλήματα της καθημερινότητας. **Γράφω γιατί είναι η προσωπική μου βαλβίδα αποσυμπίεσης.** Γράφω γιατί γνωρίζω έτσι καλύτερα τον εαυτό μου κι ίσως επιτέλους κάνω κάποια στιγμή ειρήνη μαζί του.

ΙΜ: Ποιες αναζητήσεις «γέννησαν» το τελευταίο βιβλίο σας ‘Ψίθυροι του Βαρδάρη’;

ΣΒ: Οι ‘Ψίθυροι του Βαρδάρη’ γεννήθηκαν από ένα τυχαίο γεγονός. Το 2014 έλαβα ένα χαρτί νομικού χαρακτήρα, όπως και πολλοί άλλοι Θεσσαλονικείς, πως η πολυκατοικία στην οποία βρίσκεται το διαμέρισμά μου είναι χτισμένη στο ρέμα του Μπουγιούκ Ντερέ και ως εκ τούτου το κράτος έπρεπε να αποζημιωθεί.

Δεδομένου πως η πολυκατοικία είναι χτισμένη κοντά σε μία από τις παλαιότερες και κεντρικότερες λεωφόρους της Θεσσαλονίκης, ξεκίνησε μία έρευνα για να μάθω ποιο ήταν το ρέμα του Μπουγιούκ Ντερέ για το οποίο ποτέ δεν είχα ακούσει κάτι. Έτσι **βρέθηκα να «σεργιανίζω» σε ιστορικά αρχεία και βιβλία και να μαθαίνω ξανά την ιστορία της πόλης μου: μιας Θεσσαλονίκης πολυφυλετικής, πολυθρησκευτικής και σαηνευτικής.**

Αυτή τη Θεσσαλονίκη θέλησα να γνωρίσω και στους αναγνώστες. Από ένα σημείο κι έπειτα, το θεώρησα ως ένα χρέος που έπρεπε να ξοφλήσω

στην πόλη όπου γεννήθηκα, μεγάλωσα και συνεχίζω να ζω μέχρι σήμερα.



IM: Οι γυναίκες ηρωίδες έχουν καθοριστικό ρόλο στην πλοκή των βιβλίων σας. Μάλιστα, έχετε εκφράσει στο παρελθόν το ενδιαφέρον σας για τις γυναίκες που μένουν στην αιωνιότητα, π.χ. μέσα από την τέχνη. Τι σας έχει κεντρίσει το ενδιαφέρον σε αυτό;

ΣΒ: Πρώτα απ' όλα το γεγονός πως και η ίδια είμαι γυναίκα. Κατά δεύτερον ακόμα και σήμερα τις περισσότερες φορές η γυναίκα παραμένει η αθέατη ηρωίδα της οικογένειας και της κοινωνίας.

Για να μπορέσει να έρθει στο προσκήνιο, πρέπει να δουλέψει πολύ και να δώσει πολλές και ορισμένες φορές άνισες μάχες. **Θέλω να δώσω στη γυναίκα τη θέση που πραγματικά της αρμόζει μέσα από τα βιβλία μου.** Μια γυναίκα δυναμική, που γνωρίζει τι θέλει, που ξέρει να πολεμάει για τη ζωή και τα 'θέλω' της, που δεν αφήνεται να τσακιστεί από τις δυσκολίες που θα συναντήσει.

IM: Τα τελευταία χρόνια, στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, οι αναγνώστες και οι συγγραφείς δείχνουν μία ιδιαίτερη προτίμηση στα ιστορικά μυθιστορήματα. Γιατί λέτε; Μήπως δεν έχουμε επουλώσει κάποιο τραύμα, ή μήπως έχουμε απομαγευτεί από το παρόν;

ΣΒ: Δεν μπορώ να μιλήσω για τους άλλους. Δεν ξέρω τι μπορεί να οδηγήσει κάθε συγγραφέα στην επιλογή ενός ιστορικού μυθιστορήματος. Μπορώ να μιλήσω μόνο για τον εαυτό μου. Προσωπικά λατρεύω την ιστορία. Βρίσκω μαγικό όλο αυτό το ταξίδι στο παρελθόν.

Κοιτώντας πίσω, ανακαλύπτεις πως πολλές από τις σημερινές παθογένειες έχουν τις ρίζες τους στο 'τότε'. Έτσι αναγνωρίζεις τα αίτια κι έχεις μια δυνατότητα να μην επαναλάβεις τα ίδια λάθη στο μέλλον. **Το ιστορικό μυθιστόρημα είναι ένας ευχάριστος τρόπος να έρθει κανείς σε επαφή με το συλλογικό παρελθόν.**

Για να γίνω και λίγο πιο συγκεκριμένη, βλέποντας πόσα ελληνικά μυθιστορήματα έχουν γραφτεί και συνεχίζουν να γράφονται με θέμα τη Μικρασιατική Καταστροφή, σίγουρα δείχνει πως δεν έχουμε επουλώσει το ιστορικό εκείνο τραύμα. Όσο παράξενο κι αν ακούγεται ακόμα ζούμε το δράμα του Εθνικού Διχασμού.



ΙΜ: Πολλές φορές κάποιος ανατρέχει στο παρελθόν επειδή έχει χάσει κάτι. Πιστεύετε ότι ισχύει αυτό αυτήν την χρονική στιγμή, και αν ναι, τι πιστεύετε ότι έχουμε χάσει;

ΣΒ: Αυτή τη στιγμή έχουμε χάσει πολλά πράγματα και ως άτομα και ως κοινωνία: έχουμε χάσει την αυτοπεποίθησή μας, την αξιοπρέπειά μας, την ασφάλεια μας. **Το χειρότερο όμως απ' όλα είναι πως έχουμε χάσει την ελπίδα μας.**

ΙΜ: Ποιους (ιστορικούς) μυθιστοριογράφους ξεχωρίζετε;

ΣΒ: Λατρεύω τον Σταντάλ.

IM: Μέσα από τις ιστορικές έρευνες που ολοκληρώνετε για τα βιβλία σας, τι έχετε παρατηρήσει ότι παίρνει και δίνει ο χρόνος;

ΣΒ: Παίρνει τα νιάτα μας και ίσως, τονίζω ίσως, μας χαρίσει κάποιες εμπειρίες.

